

Arrest

nr. 243 193 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Mandingo te zijn. U stelt geboren te zijn op X te X waar u gans uw leven woonachtig was. U bent moslim.

U hebt geen school gelopen en verklaart niet te kunnen lezen en schrijven. Uw vader was een leidinggevend figuur, oftewel Zoe bij de Poro Society in Bopulu en ook u werd op jonge leeftijd geïnitieerd in de society. Op 10-jarige leeftijd echter begon u zich vragen te stellen omtrent de activiteiten van de society en besprak u uw twijfels met uw vriend M. en stelde u hieromtrent vragen aan

uw vader, die meende u geen uitleg verschuldigd te zijn en ook M. met de dood bedreigde indien hij u op het verkeerde pad zou leiden.

Op 12-jarige leeftijd kwamen uw ouders, drie broers en twee zussen om het leven ten gevolge van de ebola epidemie. U werd ziek maar genas. Uw vriend M. bracht u in contact met P.K. die weeskinderen opving. Terwijl u onder de hoede was van P.K. werd u in 2017 meegenomen door leden van de Poro Society en gedurende drie maanden in de society bush ondergebracht. Er werd van u verwacht uw vader na zijn dood op te volgen. Na afloop van deze drie maanden werd u vrijgelaten om erover na te denken. Echter, indien u niet zou terugkeren, zou u sterven zoals uw vader. Indien u zou toestemmen, zou u dezelfde functie en kracht als uw vader verkrijgen. U zocht raad bij uw vriend M. die voorstelde u naar een veilig land te brengen. Samen met M. reisde u naar de hoofdstad Monrovia waar uw geboorteakte en paspoort werden opgesteld. Vervolgens verlieten jullie samen Liberia in augustus 2017 en reisden jullie via land naar Libië. In Libië werden jullie gearresteerd en opgesloten. Na enige tijd in gevangenschap werd u meegenomen en naar een huis gebracht waar u diende schoon te maken. U verklaart die periode ook het slachtoffer te zijn geworden van seksueel misbruik. Na 2 à 3 maanden in Libië te hebben gezeten, werd u in een bootje geplaatst en uiteindelijk arriveerde u in december 2017 in Italië. Tenslotte reisde u door naar België waar u 10 april 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Liberia vreest u door de leden van de Poro society te zullen worden opgespoord en vermoord.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een medisch attest ter vaststelling van littekens (Dr. Bruggeman, dd. 07/05/2018), een verslag i.v.m. doorverwijzing opgesteld door psychotherapeut Van Ongevalle (dd. 18/10/2018, 14/12/2018 en 11/03/2019), twee verslagen opgesteld door psychiater dokter K. Ketelers (dd. 29/03/2019 en 02/08/2019), twee voorschriften voor quetiapine (dd.02/08/2019) en een afspraak bij Dr. Ketelers op 19 oktober 2019.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit relevante stukken is immers gebleken dat u een bepaalde psychologische problematiek heeft, namelijk posttraumatische stresssyndroom met psychotische herbelevingen van de bedreigende situaties (zie verslagen opgesteld door psychiater dokter K. Ketelers van 29/03/2019 en 02/08/2019). Uit de neergelegde stukken blijkt eveneens dat u hiervoor in behandeling bent en tevens medicatie neemt, namelijk quetiapine, een medicijn tegen psychose. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u in goede gezondheid verkeerde en in staat was om het onderhoud te doen, waarop u telkenmale bevestigend antwoordde (zie notities van het persoonlijk onderhoud (verder notities) dd. 29/04/2019, p.3, dd. 01/07/2019, p.2 en dd. 26/08/2019, p.2). Ook werd u gemeld dat indien iets niet in orde mocht blijken, u dat meteen diende te melden en indien nodig pauzes konden worden voorzien. Deze pauzes werden zowel op initiatief van de protection officer als op uw verzoek genomen. Ook werd nagekeken of de medicatie die u neemt het verloop van het persoonlijk onderhoud mogelijks kon beïnvloeden, wat niet het geval was (zie notities dd. 29/04/2019, p. 8). De persoonlijke onderhouden op het CGVS vonden bovendien telkens in het bijzijn van een vertrouwenspersoon plaats.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaart niet naar uw land van herkomst Liberia te kunnen terugkeren omdat u zal worden gezocht en vermoord door leden van de Poro society. Uw asielmotieven zijn echter niet geloofwaardig en wel om volgende redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet als minderjarige kan worden beschouwd.

Bij aankomst in België verklaarde u geboren te zijn op 15 juni 2002 en bijgevolg op het moment van uw verzoek om internationale bescherming (10 april 2018) 15 jaar oud te zijn. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) echter - terecht - twijfel geuit met betrekking tot de door u verklaarde geboortedatum. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 20 april 2018 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd, dient te worden besloten dat u zeker ouder dan 18 jaar bent, namelijk 20.6 met een standaarddeviatie van twee jaar. Daarom kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uw geboortedatum werd vervolgens aangepast naar **15 juni 1997**. U ging niet in beroep tegen deze beslissing, noch legt u documenten neer om de leeftijdsbepaling te contesteren. Echter blijft u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wél volharden geboren te zijn op 15 juni 2002 (zie notities dd. 29/04/2019, p. 16-17). **De vaststelling dat u zich ten onrechte minderjarig verklaarde, brengt niet alleen schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid, maar heeft eveneens als gevolg dat de commissaris-generaal uw verklaringen omtrent uw asielmotieven in een ander daglicht dient te beoordelen.** Het betekent immers dat u niet 12, maar 17 jaar oud was wanneer uw ouders, broers en zussen in september 2014 ten gevolge van ebola om het leven zouden zijn gekomen. Bovendien impliceert dit dat u in 2017, wanneer de volgens u aangehaalde ontvoering zou hebben plaatsgevonden, niet 15, maar 20 jaar oud was.

Wat vervolgens eveneens verwondert, zijn de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw beweerde minderjarigheid (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 09/04/2018). Wanneer werd gevraagd om welke reden(en) u in België bent, antwoordde u 'In 2014 was ik 12 jaar en besmet met Ebola, maar de behandeling sloeg aan. Mijn familie overleefde echter niet en ik kwam in een weeshuis terecht. Ik besloot dan het land te verlaten'. U maakt geen gewag van de ontvoering door leden van de Poro society en uw drie maanden durende verblijf in de jungle teneinde uw vader als Zoe te kunnen opvolgen. **Dat u naliët dit te vermelden, terwijl het de kern van uw asiëlrelaas betreft, tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten reeds ernstig aan.**

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent het tijdstip van de door u aangehaalde gebeurtenissen en het vertrek uit uw land van herkomst, Liberia in tegenstrijd zijn met informatie waarover het CGVS beschikt. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u begin 2017 door een groep van traditionele leiders genaamd 'Poro society' gearresteerd te zijn geweest en drie maanden te zijn vastgehouden in de jungle (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). U stelde eveneens Liberia in augustus 2017 te hebben verlaten en via Niger en Libië in december 2017 in Italië te zijn gearriveerd (zie verklaring DVZ, vraag 31). Ook tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u van december 2017 tot april 2018 in Italië te hebben gezeten (zie notities dd. 26/08/2019, p. 7). In het door u neergelegde attest van Dr. Bruggeman ter attestatie van enkele littekens wordt uw verhaal eveneens kort geschetst. Er staat dat u door de traditionele groepering waarbij uw vader betrokken was, werd meegenomen uit het weeshuis en gedurende drie maanden werd ondergebracht in de bush. Nadien wou het weeshuis u niet meer terugnemen - waar u tijdens de persoonlijke onderhouds op het CGVS geen melding van maakt. Aan de arts vermeldde u dat deze gebeurtenis midden 2017 plaatsvond. Tenslotte verklaarde u in het kader van uw vermeende minderjarigheid Liberia te hebben verlaten op 25 augustus 2017 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 09/04/2018). **Uit de Eurodac hit op basis van uw vingerafdrukken blijkt echter ontegensprekelijk dat u op 13 maart 2017 reeds in Italië was** (zie administratief dossier). De door u geschetste tijdsbepaling van de feiten die tot het vertrek uit Liberia hebben geleid, klopt bijgevolg niet waardoor de geloofwaardigheid van de geopperde asielmotieven verder op de helling komt te staan.

Vervolgens dienen -rekening houdend met bovenstaande vaststellingen omtrent uw leeftijd - enkele bedenkingen te worden geplaatst bij uw verklaringen omtrent uw ervaringen met de Poro society en de betrokkenheid van uw familie hierbij. U verklaart dat enkel u moslim bent en de rest van uw familie uw ouders en grootouders- geen geloof aanhingen en traditioneel waren (zie notities dd. 29/04/2019, p. 10). U benadrukt verscheidene keren dat uw vader erg bezig was met het traditionele geloof en niet in de Westerse cultuur geloofde, wat ook de reden zou zijn geweest dat u niet naar school mocht gaan (zie dd. 29/04/2019, p. 14). Volgens uw verklaringen was uw vader ook een traditioneel leider, oftewel Zoe van de Poro society en had hij spiritual power (zie notities dd. 29/04/2019, p. 18-19). Het spreekt bijgevolg tot de verbeelding dat u niet op de hoogte bent van de inheemse (native) naam van uw vader, doch enkel zijn officiële moslimnaam M. kent (zie notities dd. 29/04/2019, p. 11). Evenmin weet u of uw moeder een inheemse naam had.

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de familiale betrokkenheid bij Poro niet coherent te noemen. In dit opzicht dient nogmaals te worden gewezen op uw werkelijke leeftijd, namelijk 20.6 met een standaarddeviatie van 2 jaar en in het licht daarvan uw verklaringen te beoordelen - de lat ligt immers hoger voor een 20-jarige dan voor een 15-jarige. Dat u verklaart bij uw vader op een muur van ongenoegen en onbereidheid om uit te weiden, te zijn gebotst wanneer u polste naar uw littekens (zie notities dd. 01/01/2019, p. 15), religie, het verbod om naar school te gaan en de society, terwijl u erin slaagt uitvoerige, doch theoretische, kennis tentoon te stellen met betrekking tot de Poro, valt niet te rijmen. Een voorbeeld om dit te illustreren zijn uw verklaringen hoe uw vader zijn positie als Zoe zou hebben verkregen. U stelt immers enerzijds dat uw vader zijn positie als Zoe van vader op zoon heeft verkregen, terwijl u anderzijds verklaart niets te weten over uw grootouders, louter dat zij tijdens het gewapend conflict zijn gevluht en elkaar wel 30 à 40 jaar lang niet meer hebben gezien (zie notities dd. 29/04/2019, p. 12-13 en dd. 01/07/2019, p.6).

Indien uw vader bovendien werkelijk zoveel belang hechtte aan het traditionele aspect en diep verweven zat in de geheime genootschap, wordt niet ingezien waarom hij u hierover niet zou willen vertellen en u hierover niet zou willen onderwijzen. Zo antwoordde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bijvoorbeeld op de vraag 'Wat vertelde uw vader over zijn introductie/initiatie', enerzijds: 'Mijn vader wilde dat ik van hem leerde, hij wilde dat ik bij Poro Society ging. Dus toen ik vader vroeg naar school te gaan zei hij het is niet goed voor je naar school te gaan. Mijn vaders antwoord was dat hij vroeger niet ging want hij was bij Poro Society geïntroduceerd en leerde er mensen helpen helen, dus vader bedoelde dat ik hem zou opvolgen. Dat is waar hij op doelde.' en anderzijds: 'Ik stelde vader vragen op 10-jarige leeftijd. Toen ik 10 jaar was stelde ik dus vragen, 2 jaar waren we samen en ik stelde de vraag hoe hij geïnitieerd was en hij negeerde me als ik dat vroeg. Toen ik 10 jaar was begon ik vragen te stellen. Ik was 2 jaar samen bij hem want op 12-jarige leeftijd was hij al overleden. Ik vroeg hem zelfde vraag over initiatie maar hij zei niets, antwoordde niet, maar ik hoorde thuis discussies met oudere broers en zussen' (zie notities dd. 01/07/2019, p. 7). Aan uw oudere broers zou hij wel hebben verteld over zijn leven en levenservaring. Beide verklaringen vallen moeilijk met elkaar te rijmen.

Wat betreft de door u aangehaalde feiten, dient te worden opgemerkt dat u telkenmale vervalt in vaagheden en algemeenheden die niet van uw persoonlijke betrokkenheid kunnen overtuigen. U stelt bijvoorbeeld zelf Poro educatie te hebben gevolgd maar wanneer wordt gevraagd om daarover te vertellen, antwoordt u erg algemeen dat je verschillende opleidingen hebt: sommigen leren hoe je jaagt, andere leren vissen en sommigen hoe je thuis bent. U voegt toe dat wat u betreft u heel klein was en dat er wordt geleerd over de tradities, afkomst en dialect. Nogmaals gevraagd of u tijdens uw Poro initiatie/educatie iets specifiek heeft geleerd, stelt u jong te zijn geweest maar dat men u leerde vissen en vissen te blokkeren en u besluit er niet over te kunnen praten aangezien u een eed hebt gezworen tot geheimhouding - terwijl u overigens geen problemen blijkt te hebben om verklaringen over de geheime genootschap af te leggen (zie notities dd. 01/07/2019, p. 12). Verder verklaart u over uw achtergrond te hebben geleerd namelijk 'hoe uw stam van Gbarpulu die koning was van Mandingo enzo de geschiedenis enzo en positie binnen gemeenschap'. Dit werd na afloop van het persoonlijk onderhoud gecorrigeerd naar 'We leerden over mijn stam van Gbarpulu. De koning over de koning (Sabosse Kamara), die Madingo was en de geschiedenis en positie binnen de gemeenschap'. Echter, het achteraf toevoegen van theoretische kennis, kan moeilijk beschouwd worden als het afleggen van spontane en doorleefde verklaringen. U verwijst verder erg algemeen naar een codesysteem dat u leerde tijdens uw opleiding. Ook in de opmerkingen voegt u hieraan toe dat jullie leerden communiceren door dingen niet letterlijk uit te spreken, in parabellen eigenlijk met als voorbeeld 'Het is niet omdat de leeuw zijn tanden laat zien dat hij lacht'. Ook dit betreft een post factum toevoeging waarvan niet wordt ingezien waarom u ze tijdens de persoonlijke onderhouden niet aanhaalde.

Aangaande de feiten die tot uw vertrek uit uw land van herkomst Liberia hebben geleid, namelijk uw ontvoering en 3 maanden durend gedwongen verblijf in de society bush, dient te worden opgemerkt dat deze niet kunnen overtuigen. Dat uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Liberia (zie supra) in tegenstrijd zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt, m.n. de vingerafdrukken in Italië speelt hierbij een belangrijke rol. U kan immers niet tegelijkertijd gedurende drie maanden in society bush opgesloten zitten als uw vingerafdrukken afstaan in Italië. Wat hier eveneens belangrijk is, is de leeftijdsbepaling. Het betreft immers een geheel andere context wanneer u als 15-jarige dan wel als 20-jarige zou zijn ontvoerd. Wat betreft de aangehaalde feiten an sich, dient te worden opgemerkt dat het tot de verbeelding spreekt dat u erin slaagt aangaande de gebeurtenissen in Libië zeer uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen (zie notities dd. 26/08/2019, p. 4-7), terwijl u met betrekking tot de feiten die u uit uw land hebben geleid, **zeer beknopt en vaag** blijft. Gevraagd naar de redenen dat u heeft besloten uw land te verlaten, dus dat u besefte weg te moeten gaan en wat de

redenen zijn dat u niet naar uw land kan terugkeren, antwoordt u na de dood van uw ouders en nadat u het ebola centrum had verlaten, te zijn verhuisd naar P.K.'s plaats vanwaar u op een nacht werd meegenomen naar de society, naar de bush. Aangespoord om verder te vertellen, stelt u na aankomst in 'Zoe bush' er drie maanden te hebben verbleven en - na nog een aanmoediging- die drie maanden te hebben vernomen dat u de functie van uw vader diende over te nemen. U voegt toe dat er verschillende spirituele merktekens werden aangebracht op uw rug, die enkel u zag, en u, die als enige de duivel zag, met hem communiceerde. Gevraagd wat er verder nog was geweest, herhaalt u dat werd gevraagd uw vaders functie op te nemen en dat werd gezegd dat ze u overal zouden terugvinden door middel van de merktekens die werden aangebracht. U spoelt verder naar het einde van de drie maanden wanneer bij vrijlating werd gezegd dat u diende na te denken over het voorstel maar u zou sterven indien u niet zou terugkeren. **Dat u er niet in slaagt spontaan uitvoeriger te vertellen over de drie maanden dat u zou hebben vertoefd in society bush, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.** U verklaart dat er mensen voor hun initiatie in de bush waren en gokt dat het er meer dan 40 waren U werd voorgesteld aan de Zoe en de ouderlingen en stelt dat er 3 of 4 zoe's waren die u zich herinnerde van bezoeken aan uw vader. Wat opvalt, is dat u geen namen kent. U tracht dit te verklaren door het gegeven dat ze bijnamen hebben die moeilijk uit te spreken zijn en ze niet met hun naam worden aangesproken. U voegt toe dat ze traditionele namen hebben die moeilijk uit te spreken zijn en lastig om te onthouden. Bovendien kan u de namen niet geven want volgens de traditie zou u dan iets overkomen. Wederom gebruikt u naar believen de geheimhouding van de geheime genootschappen wanneer u iets niet weet, terwijl u overigens wel zonder schroom verklaringen aflegt met betrekking tot de Poro. Verder gepeild naar uw ervaringen, verklaart u welkom te zijn geheten door het slachten van een geit, spelen van muziek en drinken van wijn. Gevraagd verder te vertellen, herhaalt u bij die viering te zijn geweest en drie weken te hebben gekregen terwijl ze met u praatten om u duidelijk te maken wat u er deed. Op de vraag wat ze juist zeiden, antwoordt u erg vaag die drie weken niets te hebben gedaan en dat ze u voorstelden, met u rondgingen en u adviseerden. Gevraagd om te concretiseren, stelt u dat u werd gevraagd of u moedig en sterk genoeg was om uw vader zijn functie over te nemen. U voegt toe dat 'die gesprekken' er waren tot die 3 weken om waren. Wederom slaagt u er niet in doorleefd en gedetailleerd te antwoorden op de vraag. Na 3 weken moest u helpen cassave te maken, granen te pletten, de jacht en visvangst observeren en soms woonde u initiaties bij, waarbij onder andere merktekens werden geplaatst (zie notities dd.26/08/2019, p.12-14). Na die drie weken, zag u 'alle gebeurtenissen, die initiaties, de zang enzo'. **Uw verklaringen omtrent uw drie maanden durend verblijf in de bush kunnen geenszins overtuigen.**

Ook dient te worden opgemerkt dat u zichzelf tegenspreekt met betrekking tot het al dan niet in het bezit zijn van een paspoort. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en stelt u zelfs uitdrukkelijk nooit persoonlijke documenten te hebben gehad (zie verklaring DVZ, vraag 24 en 25). Het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter een paspoort te hebben gehad dat in Libië is achtergebleven. Samen met uw buur M. ging u in 2017 van Bopulu naar het gezondheidsministerie in Monrovia om uw geboorteakte te laten opstellen waarmee u vervolgens naar het ministerie van buitenlandse zaken ging om een paspoort aan te vragen (zie notities dd. 29/04/2019, p. 6 en dd. 26/08/2019, p.18-19). **Dat u zichzelf hieromtrent tegenspreekt, ondermijnt wederom de omstandigheden van uw reis en tevens uw algemene geloofwaardigheid.** Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een medisch attest ter vaststelling van littekens (Dr. Bruggeman, dd. 07/05/2018), een verslag i.v.m. doorverwijzing opgesteld door psychotherapeut Van Ongevalle (dd. 18/10/2018, 14/12/2018 en 11/03/2019), een verslag opgesteld door psychiater dokter K. Ketelers (dd. 29/03/2019 en 02/08/2019), twee voorschriften voor quetiapine (dd. 02/08/2019) en een afspraak bij Dr. Ketelers op 19 oktober 2019.

In het door u neergelegde medische attest (Dr. Bruggeman, dd. 07/05/2018) werden op basis van klinisch onderzoek littekens geattesteerd op de buitenzijde van de bovenarm links, net boven de elleboog (8 lijnvormige littekens van ongeveer 1 cm; verticaal; per 4 evenwijdig aan elkaar; de andere 4 staan er netjes onder), op de buitenzijde van de bovenarm rechts, net boven de elleboog (7 lijnvormige littekens van ongeveer 1 cm; verticaal; 4 littekens naast elkaar en 3 littekens er onder; allemaal evenwijdig aan elkaar), op de buitenzijde van de voorarm links, onder de elleboog (4 lijnvormige littekens van ongeveer 5 mm lang; verticaal; evenwijdig aan elkaar), op de buitenzijde van de voorarm rechts, onder de elleboog (8 lijnvormige littekens van ongeveer 1 cm; verticaal; per 4 evenwijdig aan elkaar; de 4 andere staan er netjes onder), op de buitenzijde van de voorarm links, boven de pols (8 lijnvormige littekens van ongeveer 1 cm; verticaal; per vier evenwijdig aan elkaar; de 4 andere staan er netjes onder), op de buitenzijde van de voorarm rechts, boven de pols (8 lijnvormige littekens van ongeveer 5 mm; verticaal; per 4 evenwijdig aan elkaar; de 4 andere staan er netjes onder), op de

binnenzijde van de rechterpols (2 lijnvormige littekens van 7 mm lang; verticaal; evenwijdig aan elkaar) en op de rugzijde van de linkervoet, tussen de eerste en tweede teen (2 lijnvormige littekens van 1 cm lang; verticaal geplaatst; evenwijdig aan elkaar). Het attest vermeldt bovendien dat de littekens volgens u te wijten zijn aan merktekens aangebracht door de traditionele godsdienst waartoe uw vader behoorde, en dat deze uitleg overeenkomt met de vastgestelde littekens die gezien de symmetrie tussen de linker- en de rechterhelft en de grootte van de littekens met grote waarschijnlijkheid zijn aangebracht als een soort van merkteken en het gevolg zijn van verwondingen met een scherp voorwerp. Er wordt geconcludeerd dat de vastgestelde littekens overeenkomen met uw verhaal. Op welke leeftijd deze merktekens precies werden geplaatst en wie deze zou hebben aangebracht, weet u niet (zie notities dd. 29/04/2019, p. 8-9).

Er wordt door de commissaris-generaal niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de arts over de littekens. Er dient echter rekening te worden gehouden met het geheel aan elementen en verklaringen en dienaangaande dient te worden gewezen op de ongeloofwaardigheid van de geopperde asielmotieven die u uit uw land van herkomst zouden hebben geleid waardoor het attest niet kan worden aangenomen als bewijs van de door u aangehaalde feiten. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin iemand verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer het letsels betreffen waarvan niet wordt aangetoond dat deze eventueel niet op andere wijzen en/of in andere omstandigheden kunnen worden opgelopen. **Het loutere gegeven dat u oude letsels heeft en u dit met een medisch verslag attesteert, kan derhalve niet volstaan om de waarachtigheid van het vluchtrelaas vast te stellen.** Bovendien zouden de vastgestelde littekens enkel betrekking hebben op gebeurtenissen die volgens uw verklaringen voor de leeftijd van 10 jaar hebben plaatsgevonden en niets te maken hebben met de geopperde feiten die tot uw vertrek uit Liberia hebben geleid. Dat u ooit ergens merktekens hebt ontvangen, toont nog niet aan dat u in Liberia vervolgd werd in zin van de Conventie of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Vervolgens legt u enkele verslagen neer teneinde uw psychologische problematiek te staven. In de verslagen i.v.m. doorverwijzing opgesteld door psychotherapeut Van Ongevalle (dd. 18/10/2018, 14/12/2018 en 11/03/2019) - die inhoudelijk behoudens kleine verschillen grotendeels overeenstemmen - wordt gesteld dat er sprake is van psychose en PTSS-symptomen. In het verslag van 18 oktober 2018 wordt wekelijkse psychologische begeleiding alsook - net als in de verslagen van 14 december en 11 maart - een doorverwijzing naar een psychiater geadviseerd. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 29 april 2019 verklaart u dat u mev. Van Ongevalle tweewekelijks spreekt wanneer zij naar het centrum komt. Bovendien ziet u een psychiater Dr. Ketelers die u in maart 2019 en augustus 2019 consulteerde en met wie u oktober 2019 een eerstvolgende afspraak had. Uit uw dossier is niet duidelijk of u hem op andere tijdstippen bezocht. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud van 29 april 2019 werd door uw vertrouwenspersoon opgemerkt dat de volgende afspraak in augustus zou plaatsvinden (zie notities p. 8). Dr. Ketelers stelde op 29 maart 2019 en 2 augustus 2019 een verslag op waarin als diagnose 'PTSD' en 'psychotische herbelevingen van de bedreigingen' te lezen staat. Ook wordt u quetiapine, een antipsychoticum, voorgeschreven. In het attest van 29 maart 2019 staat te lezen dat in de toekomst EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing) behandeling u van uw trauma's zal moeten verlossen. Nergens blijkt echter dat deze behandeling werd opgestart.

Met betrekking tot de neergelegde verslagen dient te worden opgemerkt dat de verslagen zonder enige toelichting, laat staan wetenschappelijke onderbouwing gewag maken van de diagnose PTSD en psychotische herbelevingen waarmee u te kampen zou hebben. Er wordt niet vermeld op basis van welk neuropsychologisch onderzoek men tot bovenstaande conclusie is gekomen. Het verwondert bovendien dat een psychiater na slechts één consultatie PTSD kan vaststellen. Eveneens dient erop gewezen dat deze verslagen werden opgemaakt aan de hand van uw verklaringen en gedragingen die u ten opzichte van de opsteller heeft gesteld. **In deze moet worden benadrukt dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van uw verklaringen, dat dit eveneens impliceert dat hieruit een causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten in Liberia zou kunnen aantonen.** Dergelijke attesten kunnen geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van uw psychologische toestand.

Overigens dient te worden opgemerkt dat de medicatie die u neemt, namelijk quetiapine, geen aangetoonde invloed heeft op de werking van het geheugen (zie administratief dossier).

Volledigheidshalve dient tenslotte te worden opgemerkt dat psychische/medische problemen op zich niet behoren niet tot bevoegdheid van het CGVS. Voor een beoordeling van dergelijke problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Zowel na afloop van het eerste persoonlijk onderhoud van 29 april 2019 als na het tweede persoonlijk onderhoud van 1 juli 2019 werden opmerkingen ontvangen. De opmerkingen op het eerste persoonlijk onderhoud die betrekking hebben op foutieve vertalingen van het Engels naar het Nederlands en nuanceverschillen, net als opmerkingen aangaande hiaten in de notities van het persoonlijk onderhoud, werden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Aangaande de opmerking dat de vertrouwenspersoon tot tweemaal toe zou hebben gesteld dat u erg teruggetrokken en nerveus was, terwijl dit niet in de notities werd opgenomen, dient te worden opgemerkt dat het afleggen van een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming nu eenmaal een stresserende aangelegenheid is waardoor menselijke gedragingen mogelijks afwijken van het normale leven. Dat u mogelijks wat nerveus was bij een dergelijk gesprek heeft daarom geen gevolgen voor de kwaliteit van dat gesprek. Wat betreft de vraagstelling, moet worden gezegd dat vragen op verschillende wijze werden gesteld teneinde de inhoud ervan te verduidelijken, alsook werd besloten tot het organiseren van een volgend persoonlijk onderhoud met een tolk Mandingo, in plaats van Engels, wat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven als voertaal. De opmerkingen die na afloop van het tweede persoonlijk onderhoud werden ontvangen en relevant werden bevonden in de beoordeling van uw verzoek, werden terloops besproken (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van

“- Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève),

-Schending van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

-Schending van artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6, 57/6/3 Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 33 et 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 29, 30, 32 et 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)

-Schending artikel 4 en 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU en artikel 22 Grondwet

-Schending van artikel 6 EVRM”.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing manifeste tegenstrijdigheden vertoont aangaande de psychische kwetsbaarheid van verzoeker: “Verwerende partij erkent in eerste instantie in de bestreden beslissing de psychologische problematiek van verzoeker onder expliciete verwijzing naar de inhoud van de psychiatrische verslagen van psychiater Dr KETELERS [...] Op volstrekt strijdige wijze vervolgt verwerende partij later in de bestreden beslissing”. Verzoeker stelt dat verwerende partij de bewijswaarde tracht “te ontcrachten van een psychiatrisch verslag waarvan zij eerder in de bestreden beslissing de inhoud voor waar heeft bevestigd en op grond hiervan de noodzaak aan steunmaatregelen

heeft erkend!'. Verzoeker merkt op dat "hij tot op heden in behandeling is bij Dr KETELERS en dat de diagnose nog steeds dezelfde luidt met nog steeds dezelfde medicamenteuze behandeling. Het tweede psychiatrisch verslag van augustus 2019 bevestigt de eerder gestelde diagnose (adm dossier)". Waar verweerder stelt "dat het psychiatrisch attest van DR KETELERS vermeldt dat "in de toekomst " EMDR behandeling verzoeker van zijn trauma zal moeten verlossen, doch dat nergens uit blijkt dat de behandeling werd opgestart", wijst verzoeker erop dat het verslag van Dr. Ketelers geen concrete datum vermeldt, "nu een dergelijke behandeling niet zonder medisch risico is en zorgvuldig moet worden voorbereid aangezien de persoon in kwestie de traumatiserende episodes en ervaringen zal herbeleven en dit ook tot een verslechtering van zijn psychische toestand kan leiden wanneer dit overhaast wordt opgestart.". Het verzoekschrift meent dat verweerder op ontoelaatbare wijze "tijdens geen enkel persoonlijk onderhoud verzoeker om informatie gevraagd en kon verzoeker bijgevolg geen enkel verweer laten gelden hieromtrent, hetgeen een manifeste schending van artikel 6 ERM uitmaakt".

Inzake de beoordeling van zijn geloofwaardigheid betoogt verzoeker dat de onjuiste weergave van de leeftijd allerm minst hoeft te impliceren dat "er sprake is van een leugenachtigheid in hoofde van de verzoeker". De concrete leefomstandigheden, achtergrond en het concreet sociaal profiel van verzoeker dienen in acht te worden genomen bij de beoordeling van de gevolgen die verbonden kunnen worden aan een onjuiste leeftijdsvermelding. Hij legt uit dat deze kwestie zeer vaak een heikel punt vormt "in de asielaanvragen van jonge asielzoekers die niet geschoold zijn en die afkomstig zijn uit culturen waar het begrip tijd op een andere manier (vaak op grond van gebeurtenissen) wordt ingevuld dan aan de hand van westerse begrippen als leeftijd en kalenderjaar.". Verzoeker wijst erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij naar gebeurtenissen refereert "om de leeftijd van een persoon te kunnen reconstrueren. Zo ook die van zijn broers. Zijn geboortedatum viel tijdens de burgeroorlog in 2002. Verzoeker vermeldt het gebruik van stenen om te weten welke dag van welke maand je geboren bent.". Verzoeker stelt dat hij de leeftijd deelde zoals hij die vernomen had van zijn vader en als NBMV werd ingeschreven.

Verzoeker stelt dat hij een jongvolwassen persoon is en dat hij behalve jong en ziek, ook analfabeet is. Deze parameter is volgens verzoeker van belang, "immers heeft de mate van scholing grote implicaties op het bevattingsvermogen van de asielzoeker en diens mogelijkheden/capaciteiten om een relaas te brengen, en dus ook voor de manier waarop het gehoor dient gevoerd te worden". Deze parameter is niet voldoende in acht genomen door verwerende partij tijdens het gehoor, noch in de beoordeling. Verzoeker wijst erop dat bovendien uit het eerste gehoor blijkt "dat verwerende partij er initieel van uitging dat verzoeker geschoold was. Ter illustratie hiervan, verwijst verzoeker naar pagina 4/22 (gehoorverslag 29/4/19) van het eerste gehoor waar verwerende partij meteen vraagt om de benaming van het district op te schrijven waarop verzoeker antwoordt dat hij niet kan spellen. Wat later vraagt verwerende partij opnieuw om zijn native naam op te schrijven (pagina 10/22 (gehoorverslag 29/4/19), waarop verzoeker weerom antwoordt " ik kan niet schrijven "".

Verzoeker stelt dat zijn mentale gezondheidstoestand een impact heeft op zijn geschiktheid om een geloofwaardig en coherent asielaanvraag aan te brengen. Hij verwijst ter ondersteuning naar wetenschappelijke literatuur en rechtspraak van de RVV.

Verzoeker benadrukt dat verwerende partij nalaat het kwetsbaar profiel van verzoeker voldoende in overweging te nemen bij de beoordeling. De door verwerende partij genomen steunmaatregelen vallen volgens verzoeker vooreerst zeer mager uit in het licht van het ernstig en niet gecontesteerd ziektebeeld van verzoeker. Hij stelt dat "vragen bij aanvang van het gehoor aan een bijzonder kwetsbare asielzoeker of hij in goede gezondheid verkeert, zoals verwerende partij laat gelden, terwijl het medisch vaststaat dat verzoeker psychisch ernstig ziek is en deze informatie verwerende partij bekend is vanaf aanvang van het eerste gehoor" allerm minst een ware steunmaatregel uitmaakt. Verder stelt verzoeker dat verweerder nalaat "om -na ontvangst en lezing van de attesten en het psychiatrisch verslag in aanwezigheid van betrokkenen- in te gaan op de multipale problematieken hierin vermeld" en dat evenmin "wordt gepeild naar actuele klachten of symptomen". In de bestreden beslissing stelt verwerende partij correct dat het antipsychoticum geen invloed heeft op de werking van het geheugen, maar gaat volgens verzoeker voorbij aan "de verslagen van de psychotherapeute VAN ONGEVALE waarin reeds in 2018 sprake is van geheugenstoornissen". Verzoeker stelt dat hij hierover niet bevraagd is. Hij wijst er tevens op dat de vertrouwenspersoon van verzoeker tijdens het eerste gehoor twee maal aankwaam dat verzoeker een erg teruggetrokken persoon is en erg nerveus was, maar dat deze informatie evenwel ontbreekt "in het gehoorverslag zodat ondergetekende deze bemerkingen alsnog schriftelijk liet voegen na ontvangst van het gehoorverslag (adm dossier)". Verzoeker stelt vast dat het in de bestreden kort luidt "het afleggen van een persoonlijk onderhoud (is) nu eenmaal een stresserende aangelegenheid".

Het verzoekschrift stelt dat personen met een PTSS diagnose die lijden aan psychotische herbelevingen (visuele hallucinaties in het geval van verzoeker) van traumatiserende ervaringen, nood hebben aan een individuele benadering op maat. Verzoeker stelt dat het aanbieden van pauzes die op elk ogenblik door verzoeker kunnen worden gevraagd, evenmin een afdoende steunmaatregel biedt in het geval van verzoeker. Hij meent dat een *“doorgedreven bevraging van de gezondheid van verzoeker was vereist om een juiste inschatting te kunnen maken welke steunmaatregelen precies vereist zijn, doch deze bleef uit”*. Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat haar standaard te verlagen en het verwachtingspatroon bij te stellen, wat bijzonder problematisch is, *“te meer nu doorheen de persoonlijke onderhouden van verzoeker veel pijnpunten worden blootgelegd, zoals later in detail zal worden toegelicht”*.

De overweging van verwerende partij dat psychologische/ medische problemen niet behoren tot de bevoegdheid van het CGVS, en dat hiervoor een aanvraag 9ter dient te worden ingediend, bevestigt volgens verzoeker op pijnlijke wijze *“hoe verwerende partij blind blijft voor het concreet profiel van verzoeker, de impact ervan op het asielrelaas en de beoordeling van de geloofwaardigheid”*.

Waar verweerder stelt dat *“verzoekende partij zou gelogen hebben over het bezit van een paspoort”*, wordt dit formeel betwist door verzoeker: *“Verwerende partij deelde bij DVZ mee dat hij destijds met een paspoort kwam maar dat hij geen paspoort bij zich had. Hij kreeg de gelegenheid niet om hierover uit te wijden. Hij zou hiertoe ruim de gelegenheid hebben bij het CGVS, zo luidde het. Het eerste verhoor verliep in bijzonder stresserende omstandigheden voor verzoeker. Toen verzoeker tijdens het CGVS de vraag kreeg of hij zijn leeftijd kon bewijzen, maakte verzoeker meteen melding van zijn paspoort dat in Libië was achtergebleven. Waarom zou verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS uit eigen beweging een verklaring afleggen over het bezit van een paspoort, indien hij hierover wenste te liegen? Dit houdt geen steek. Verzoeker krijgt in deze niet de mogelijkheid om zich met betrekking tot deze vermeende strijdigheid te verdedigen. Op geen enkel ogenblik is dit element aan hem voorgelegd geweest. Al evenmin is samen met verzoeker de inhoud van het DVZ verslag overlopen geweest. Bijgevolg kan dit verslag fouten, onnauwkeurigheden bevatten waaromtrent verzoeker geen verweer heeft kunnen voeren. Dergelijke handelwijze is niet ernstig want strijdig met artikel 6 EVRM”*.

Verzoeker stelt verder dat hij voor het eerst in de bestreden beslissing te vernemen krijgt *“dat hij ten tijde van zijn aanmelding als NBM de problematiek van de ontvoering en het drie maanden durend verblijf in de jungle niet vermeld staat in zijn inlichtingenfiche”*. Hij wijst erop dat de fiche dateert van 9 april 2018, dat hij op 10 april een verzoek om internationale bescherming indiende en dat alleen al hieruit blijkt dat de fiche niet bedoeld is om concrete asielmotieven op te lijsten. Verzoeker wijst erop dat hij op het moment dat de fiche werd opgesteld, juist toegekomen was in België, en in een zeer zieke toestand verkeerde, onder enorm veel stress. Bovendien werd de fiche niet door verzoeker opgesteld, noch met hem overlopen zodat hij geenszins zijn verweer omtrent de invulling hiervan heeft kunnen laten gelden. Verzoeker stelt nog dat hij bij aanvang van het eerste gehoor enkel de vraag kreeg of hij *“bepaalde dingen op te merken (had) over het interview bij de DVZ, behalve dat het kort was”*. Verzoeker benadrukt dat nergens met enig woord wordt gerept over de fiche: *“Zo worden beweerde tegenstrijdigheden tussen het eerste gehoor bij DVZ en het tweede gehoor bij het CGVS steeds aan de verzoeker voorgelegd.”* De handelwijze van verwerende partij waarbij documenten die nooit aan de asielzoeker zijn voorgelegd, plots als grond worden ingeroepen om - ondanks drie interviews van telkens meerdere uren - de geloofwaardigheid van verzoeker negatief te beoordelen, is volgens verzoeker ontoelaatbaar.

Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande de Poro gemeenschap, stelt hij dat hij tijdens de drie gehoren *“zeer veel “insiderinformatie” verstrekken over de leefwereld van het Poro genootschap; Informatie die onmogelijk een ingestudeerd karakter kent”: “Zo bijvoorbeeld zijn relaas over de rituelen wanneer de mensen van de genootschap uit de bush kwamen naar het dorp (pag 15/22 - gehoorverslag 29/4/19) , zijn relaas over een conflict tussen twee vrouwen in het dorp waarbij werd nagegaan of ze tot de Sande Bush behoorden (pag 9/24 gehoorverslag 1/7/19; over de wijze waarop je een “Zoe” kon worden (tweede gehoorverslag dd 1/7/19, pag 6/24); over de visie van de genootschap op Ebola (20/24 verslag 1/7/19), over het belang van de Neegee en de rituelen bij de Sande waar zijn moeder bij zat. (pag 18/24 verslag 1/7/19) over het verblijf in de bush (pag 14/22 gehoor van 26/8/19)”*.

Waar verweerder verwijst naar het feit dat *“verzoeker geen informatie kan verstrekken over de native naam van zijn ouders en geen informatie heeft over zijn grootouders”*, stelt verzoeker duidelijk te hebben aangegeven *“zijn grootouders nooit gekend te hebben nu zij reeds lange tijd geleden vertrokken waren”, “geen hechte band te hebben met zijn vader”*, alsook dat hij niet de oudste zoon was en initieel niet de opvolger zou worden, maar hij ongewild de enige overlever na het overlijden van zijn familie ingevolge Ebola.

Het groot verschil in communicatie van verzoeker zijn vader naar verzoeker in vergelijking met zijn 2 oudere broers, valt rekening houdende met voorgaande elementen volgens verzoeker wel degelijk goed te verklaren. Verder stelt verzoeker dat hij de native naam van zijn vader ongetwijfeld kent, maar deze niet kan meedelen nu de traditie dit verbiedt. Hij verduidelijkt dat het de ziel van zijn vader oneer zou aandoen en hem voor het leven zou achtervolgen. Verzoeker stelt dat hij de namen van de Zoe die hij tijdens zijn verblijf in de bush had ontmoet om dezelfde reden moeilijk voor de geest kon halen. Hij betoogt dat hij allerminst zaken tracht te verdoezelen door zich achter deze geheimhouding te verschuilen en verwijst naar literatuur waarin wordt bevestigd dat de praktijken en rituelen niet openlijk bediscussieerd kunnen worden (UNMIL, *“An assessment of human rights issues emanating from traditional practices in Liberia”*). Bij de analyse van het relaas van verzoeker dient, aldus het verzoekschrift, *“rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker analfabeet is, en psychisch ziek is sinds zijn aankomst in België (zoals bevestigd in de medische verslagen en attesten). Dit beïnvloedt de weergave van het asielrelaas in aanzienlijke mate. Bovendien kan een jongeman als verzoeker met dergelijk profiel ónmogelijk dermate veel kennis instuderen, eigen maken en reproduceren tijdens een urenlang gehoor.”*

Verzoeker stelt dat zijn geheugenstoornissen, vastgesteld in het attest opgesteld door dokter Van Ongevallen, en zijn lamentele psychische gesteldheid in combinatie met zijn culturele achtergrond waar leeftijd en kalenderjaren geen ijkpunt vormen ter oriëntatie in tijd en ruimte, en leidden tot een verstoorde tijdsbeleving en een onjuiste situering van gebeurtenissen in tijd. Verzoeker hekelt de vraagstelling van verwerende partij, alsook de focus op zijn leeftijd en het gewicht dat aan zijn oriëntering in de tijd wordt gehangen. Hij stelt verder dat onjuist is dat zijn verklaringen vaag en algemeen blijven en wijst op zijn verklaringen aangaande zijn tijd in de bush. Hij herneemt dat hij niet mag spreken over de initiatierite in de bush. Waar verweerder verzoeker *“het achteraf toevoegen van theoretische kennis”* verwijt en vervolgt dat dit *“moeilijk kan beschouwd worden als het afleggen van een spontane en doorleefde verklaringen”*, stelt verzoeker dat een asielzoeker het recht heeft om na ontvangst van de het gehoorverslag zijn opmerkingen te formuleren en verduidelijkt hij dat de toevoeging aangaande het codesysteem gebeurde omdat de weergave niet volledig was. Verzoeker voegt er nog aan toe dat geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbaarheid tijdens het gehoor en verwijst in het bijzonder naar de opmerkingen geformuleerd aan het einde van elk gehoor alsook de schriftelijke opmerkingen achteraf.

Verzoeker verwijst naar het door hem neergelegd medisch attest van Fedasil aangaande de patronen van littekens op zijn lichaam en haalt de conclusie aan: *“De vastgestelde littekens komen overeen met het verhaal van de patiënt”* (stuk 3). Volgens verzoeker miskent verwerende partij op ontoelaatbare wijze de bewijskracht van het medisch getuigschrift dat werd opgesteld na raadpleging van verzoeker op 3/5/18 en 7/5/18 en dat bevestigt dat *“de littekens OVEREENKOMEN met het verhaal van de patiënt”*. Verzoeker wijst erop dat uit *“de rechtspraak van het EHRM - I. t. Zweden en R.J. t. Frankrijk blijkt dat verwerende partij de bewijskracht van een medisch getuigschrift dat vaststelt dat bepaalde fysieke letsels overeenkomen met de verklaringen van de asielzoeker, zoals in casu het geval is, niet kan ontnemen louter op basis van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker m.b.t. andere aspecten van zijn relaas”*. In dergelijk geval is er, aldus verzoeker, een weerlegbaar vermoeden van een ernstig risico op schending artikel 3 van het EVRM. Ondanks het feit dat het medisch attest inderdaad geen bewijs levert van de oorzaak van de traumata, meent verzoeker dat de littekens op het lichaam van verzoeker nopen *“tot een nader onderzoek van de omstandigheden waarin deze werden opgelopen, onder meer in het licht van de omkering van de bewijslast zoals voorzien in artikel 48/7 Vw”*. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM en van de Raad. Hij betoogt dat het medisch attest wel degelijk bijzonder relevant is voor het asielrelaas van verzoeker en dat de littekens, zoals geattesteerd door Fedasil, overeenstemmen met het patroon van verwondingen toegebracht op het lichaam tijdens initiatieriten gangbaar bij de Poro gemeenschap. Verzoeker stelt tevens dat de *“initiatiepraktijken van de Poro genootschap waarbij verwondingen worden aangebracht aan het lichaam, in het geval van gedwongen initiatie (zoals die van verzoeker) beantwoorden aan de definitie van foltering wegens de enorme fysieke pijn en de enorme psychische angst bij het slachtoffer (UNMIL, An assessment of human right issues emanating from traditional practices in Liberia, december 2015)”*.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, naar het arrest van het EHRM *“R.C. t. Zweden”* en naar rechtspraak van de Raad en betoogt dat het medisch getuigschrift van Fedasil een begin van bewijs levert dat aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast.

Verder haalt verzoeker aan dat verweerder niet inging op het feit dat hij slachtoffer werd van seksueel misbruik in Libië, niettegenstaande slachtoffers van verkrachting sowieso tot de kwetsbare groep van asielzoekers gerekend worden. Verzoeker betoogt dat dit indruist tegen *“de kernopdracht van verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren naar de ingeroepen asielmotieven en het risico op ernstige schade en een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer”*. Wat betreft de onmogelijkheid van verzoeker om naar het weeshuis terug te keren, wijst verzoeker erop dat hij van dit feit reeds melding maakte *“in het medisch verslag van FEDASIL dat bij aanvang van het eerste gehoor aan verwerende partij werd overgemaakt. (adm dossier)”*. Waar verzoeker in de bestreden beslissing wordt verweten hiervan niets te hebben verteld, stelt verzoeker dat hij op geen enkele wijze over dit element werd bevraagd. Verzoeker hekelt ook dat zijn problemen die hij als Mandingo heeft gekend niet verder werden uitgediept, noch het feit dat zijn moeder lid was van de Sande genootschap. Verzoeker verwijst tevens naar verwijst naar het feit dat de Mandingo historisch te maken hebben met discriminatie in Liberia wegens hun migratieverleden, zij bestempeld worden als *“vreemdelingen”*, dit zich uit in landconflicten, waarbij hun eigendommen worden geconfisqueerd.

Met betrekking tot het vaak moeizaam verloop op verschillende niveaus van de gesprekken met verzoeker wordt aangehaald dat het gehoor eerst in het Engels verliep, doch na tussenkomst van de advocaat, in het Mandingo (zie tweede en derde persoonlijk onderhoud). Verzoeker is voorts van mening dat de vraagstelling geregeld zijn niveau overstijgt, er geen rekening wordt gehouden met zijn kwetsbaar profiel, hij geregeld onderbroken werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waardoor hij zeer gestresseerd raakt en verweerder tijdens het derde gehoor het tempo steeds verder opdreef door tijdsdruk. Verzoeker verwijst naar de eerdere opmerkingen gegeven tijdens de persoonlijke onderhouds en na de eerste twee persoonlijke onderhouds overgemaakt aan het CGVS. Ten slotte wijst verzoeker erop dat de notities van de persoonlijk onderhouds bij tijden zeer subjectief zijn in de keuze van al dan niet rapportering, daar waar de minste houding/woorden handelingen van de vertrouwenspersoon en advocaat tot in het kleinste detail worden neergeschreven – zij het niet altijd op correcte wijze – wordt er immers nergens melding gemaakt van de pauze/onderbreking die verwerende partij zelf inlaste om vervolgens te bellen op de gang tijdens het derde gehoor. Dit fait divers zou, aldus het verzoekschrift, het vermelden niet waard zijn, *“mocht het niet zo zijn dat deze telefoon een grote invloed had op het verdere verloop van het gehoor en daarom alle betrokkenen is bijgebleven”*. Een dergelijk verloop beantwoordt volgens verzoeker *“niet aan de criteria van een gehoor zoals het CGVS voorschrijft noch aan de internationale richtlijnen en aanbevelingen in het geval van kwetsbare asielzoekers”*.

Tot slot wijst verzoeker op het feit dat niettegenstaande verweerder kennis had van het medisch attest waarin de littekens over het lichaam van verzoeker worden bevestigd, deze het toch nodig vond om meermaals neer te schrijven dat er niets opmerkelijks valt waar te nemen vanaf de plaats waar zij zit. Een dergelijke handelswijze ontbeert elke grond.

In hoofddorde wordt gevraagd *“de betwiste beslissing dd 6 april 2020 van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen;*

In ondergeschikte orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen

In hoogst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de Commissaris - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen”.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een *“Medisch attest FEDASIL mbt littekens op lichaam van verzoeker”*.

Beoordeling

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van verklaringen, wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.3. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “*middel*” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Verzoeker preciseert niet welke bepaling van artikel 49 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 22 maart 2018 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd (zie *infra*).

3.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.5. Verzoeker verklaart Liberia te zijn ontvlucht nadat hij in 2017 werd ontvoerd door leden van de Poro society en gedurende drie maanden in de *bush* werd ondergebracht, waarna verwacht werd dat hij zijn vader als Zoe zou opvolgen.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen aangaande zijn asielaanvraag. Deze motivering steunt inzonderheid op de volgende vaststellingen en overwegingen:

- verzoeker verklaarde zich ten onrechte minderjarig, wat afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid en wat bovendien zijn verklaringen omtrent zijn asielmotieven in een ander daglicht stelt, nu dit impliceert dat hij niet 12, maar 17 jaar oud was wanneer zijn familieleden in september 2014 ten gevolge van ebola om het leven zouden zijn gekomen en hij bij zijn ontvoering in 2017 geen 15 maar 20 jaar oud was;
- het is uiterst merkwaardig dat verzoeker in zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn beweerde minderjarigheid (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 9 april 2018) in het geheel geen melding maakte van zijn ontvoering door leden van de Poro society, noch van zijn drie maanden durende verblijf in de jungle teneinde zijn vader te kunnen opvolgen als Zoe;
- verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van de aangehaalde gebeurtenissen en het vertrek uit zijn land van herkomst zijn in tegenstrijd met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat verzoeker reeds op 13 maart 2017 in Italië was;
- verzoeker blijft dermate vaag en algemeen in zijn verklaringen omtrent zijn ervaringen met de Poro society, de betrokkenheid van zijn familie hierbij en zijn ontvoering en 3 maanden durende gedwongen verblijf in de *'society bush'* dat deze niet kunnen overtuigen;
- verzoeker spreekt zichzelf tegen met betrekking tot het al dan niet bezitten van een paspoort;
- de door verzoeker neergelegde medische en psychologische attesten vormen geen sluitend bewijs voor de oorzaak van de vastgestelde littekens en psychische problemen en verzoeker dient zich met betrekking tot de psychische en medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

3.6. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing manifeste tegenstrijdigheden vertoont aangaande de psychische kwetsbaarheid van verzoeker: *“Verwerende partij erkent in eerste instantie in de bestreden beslissing de psychologische problematiek van verzoeker onder expliciete verwijzing naar de inhoud van de psychiatrische verslagen van psychiater Dr KETELERS [...] Op volstrekt strijdige wijze vervolgt verwerende partij later in de bestreden beslissing als volgt: [...]”*. Verzoeker stelt dat verwerende partij de bewijswaarde tracht *“te ontcrachten van een psychiatrisch verslag waarvan zij eerder in de bestreden beslissing de inhoud voor waar heeft bevestigd en op grond hiervan de noodzaak aan steunmaatregelen heeft erkend”*.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat verweerder de psychologische problemen in hoofde van verzoeker niet betwist, doch stelt dat medische en psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de oorzaak van de vastgestelde littekens en psychische problemen en dat verzoeker geenszins heeft weten aantonen dat zijn psychologische problemen verband houden met de door hem voorgehouden asielmotieven.

Bovendien blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft rekening gehouden met de psychische kwetsbaarheid van verzoeker en dat aan verzoeker verschillende steunmaatregelen in het kader van de behandeling van zijn verzoek werden verleend.

De Raad kan in de bestreden beslissing aldus geenszins tegenstrijdigheden aangaande verzoekers psychische kwetsbaarheid ontwaren, noch vaststellen dat geen rekening werd gehouden met zijn psychische kwetsbaarheid, wel integendeel.

3.7. Verder wordt in het verzoekschrift betoogd dat verweerder op ontoelaatbare wijze tijdens geen enkel persoonlijk onderhoud om informatie heeft gevraagd omtrent verzoekers toekomstige EMDR behandeling, zodat verzoeker geen enkel verweer kon laten gelden hieromtrent, hetgeen een manifeste schending van artikel 6 van het EVRM uitmaakt.

De Raad merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratie is, met aan het hoofd de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, ten aanzien van wie de regels eigen aan een procedure van jurisdictionele aard, met onder meer het recht op tegenspraak, niet van toepassing zijn.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

De schending van artikel 6 van het EVRM wordt dan ook niet dienstig aangevoerd door verzoeker.

3.8. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de onjuiste weergave van zijn leeftijd allerm minst hoeft te impliceren dat *“er sprake is van een leugenachtigheid in hoofde van de verzoeker”* en dat de concrete leefomstandigheden, achtergrond en het concreet sociaal profiel van verzoeker in acht dienen te worden genomen bij de beoordeling van de gevolgen die verbonden kunnen worden aan een onjuiste leeftijdsvermelding. Verzoeker wijst erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij naar gebeurtenissen refereert *“om de leeftijd van een persoon te kunnen reconstrueren. Zo ook die van zijn broers. Zijn geboortedatum viel tijdens de burgeroorlog in 2002.”*. Verder stelt hij dat hij zijn leeftijd meedeelde zoals hij die vernomen had van zijn vader.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De Raad kan niet inzien, noch licht verzoeker aannemelijk toe, waarom een valse geboortedatum zou worden uitgevonden. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoekers vader verzoeker verkeerdelijk zou verteld hebben dat hij in 2002 geboren zou zijn en hem zou laten geloven dat hij vijf jaar jonger zou zijn dan hij in werkelijkheid is.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen op de zetel van het CGVS – daargelaten dat verzoeker bij de DVZ hiermee strijdig nog verklaarde dat hij nooit persoonlijke documenten heeft gehad (verklaring DVZ, punten 24 en 25) – dat verzoeker in 2017 een geboorteakte heeft laten opstellen waarmee hij vervolgens een paspoort aanvraag (notities van het persoonlijk onderhoud van 29 april 2019 (hierna: notities 1), p. 6; notities van het persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2019 (hierna: notities 3), p. 18-19), zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zijn ware geboortedatum wel degelijk kent.

De commissaris-generaal stelde dan ook terecht vast dat verzoeker bewust een verkeerde geboortedatum verklaarde en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid onderuit haalt. Daarnaast stelt de Raad samen met de commissaris-generaal in de verweernota vast dat verzoeker ook na confrontatie met het leeftijdsonderzoek tijdens het persoonlijk onderhoud (notities 1, p. 16-17) en in zijn verzoekschrift nog steeds blijft vasthouden aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum (“*Zijn geboortedatum viel tijdens de burgeroorlog in 2002.*”), wat het misleidend karakter van verzoekers verklaringen andermaal aantoont. De vaststelling dat verzoeker zich een jongere leeftijd heeft trachten aanmeten en tevens valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd is aldus wel degelijk nefast voor zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien dienen zijn verklaringen hierdoor wel degelijk in een ander daglicht te worden geplaatst nu verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Liberia beduidend ouder was dan hij liet uitschijnen – verzoeker was reeds meerderjarig bij zijn vertrek.

3.9. Verder wijst verzoeker erop dat hij een jongvolwassen persoon en bovendien ongeschoold is en dat in de bestreden beslissing hiermee geen rekening werd gehouden.

De Raad herneemt dat verzoeker op het moment van zijn vlucht uit Liberia reeds meerderjarig was zodat het argument van zijn jonge leeftijd slechts betrekkelijk is. Hoe dan ook is niet in te zien hoe zijn ‘jeugdige’ leeftijd hem zou verhinderen duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen over zijn eigen leven en de gebeurtenissen die volgens verzoeker de aanleiding waren van zijn vertrek uit Liberia. Hetzelfde geldt voor verzoekers gebrek aan scholing. Een beperkte scholing houdt niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast - minstens wordt dit niet aangetoond - of verzoeker zou verhinderen zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren en zijn eigen ervaringen uiteen te zetten. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Gelet op voorgaande kon van verzoeker dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij correct en op overtuigende wijze kon antwoorden op eenvoudige vragen over de Poro society, waarbinnen zijn vader Zoe zou zijn geweest, en over de problemen die verzoeker beweerdelijk had met leden van deze *society, quod non*. Uit het loutere feit dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoeker vroeg zijn *native* naam en de naam van een district neer te schrijven, kan voorts niet worden afgeleid dat er geen of onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers profiel. Dit klemt te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker van P.K., een onderwijzer, geleerd heeft zijn naam te schrijven en te tellen (notities van het persoonlijk onderhoud van 1 juli 2019 (hierna: notities 2), p. 21-22). Daarenboven dient aangestipt dat de commissaris-generaal over een naar eigen inzicht vermag te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn beweerde vervolging door leden van de Poro *society* geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming.

3.10. Waar verzoeker aanhaalt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel dient te dezen te worden herhaald dat uit lezing van de hoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft rekening gehouden met de psychische kwetsbaarheid van verzoeker en dat aan verzoeker verschillende steunmaatregelen in het kader van de behandeling van zijn verzoek werden verleend.

Zo werd verzoeker bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of hij in goede gezondheid verkeerde en in staat was om het onderhoud te doen, waarop verzoeker elke keer bevestigend antwoordde (notities 1, p. 3; notities 2, p. 2; notities 3, p. 2). Voorts formuleerde verzoekers raadsman geen enkel bezwaar tegen het plaatsvinden van de respectievelijke persoonlijke onderhouds bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook werd verzoeker gemeld dat indien iets niet in orde mocht blijken, hij dat meteen diende te melden en indien nodig pauzes konden worden voorzien. Deze pauzes werden zowel op initiatief van de *protection officer* als op verzoek van verzoeker genomen.

Ook werd nagekeken of de medicatie die verzoeker nam het verloop van het persoonlijk onderhoud mogelijks kon beïnvloeden, wat niet het geval was (notities 1, p. 8). Bovendien stond verzoekers raadsman er toen op dat het persoonlijk onderhoud zou plaatsvinden gezien verzoeker hierop al lang had moeten wachten (*“Ik ga wel even nagaan of VZ wel in staat is om zijn onderhoud te doen aangezien hij deze medicatie neemt”, “Reactie: raadvrouw: VZ is wel in staat het interview te doen want hij heeft lang moeten wachten om gehoord te worden”, notities 1, p. 8*). De persoonlijke onderhouden op het CGVS vonden bovendien telkens in het bijzijn van een vertrouwenspersoon plaats, die evenmin liet optekenen dat verzoeker niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud te voeren.

3.11. Wat betreft de door verzoeker neergelegde medische attesten, dient er vooreerst op gewezen dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Op basis van de door verzoeker neergelegde medische attesten kan niet besloten worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. De attesten van 18 oktober 2018, 14 december 2018 en 11 maart 2019, opgesteld door psychotherapeute J. Van Ongevalle, vermelden weliswaar kort en algemeen dat er sprake is van psychose, PTSS symptomen en geheugenverlies en dissociatie, maar bevatten geen verdere medische informatie gestoeld op enig medisch onderzoek. De attesten van voormelde psychotherapeute bevatten *quasi* dezelfde inhoud, doch bevatten geen enkele informatie over hoe zij tot deze diagnose kwam en over de aard van de geheugenproblemen. De attesten lichten geenszins toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren, en of de problemen zich dus situeren op het vlak van het korte termijn, dan wel het lange termijngeheugen.

Bovendien wordt in de neergelegde attesten van psychiater dr. Ketelers nergens melding wordt gemaakt van eventuele geheugenproblemen waarmee verzoeker te kampen zou hebben.

De attesten tonen dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag ondermijnen in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt bovendien vast dat uit het verloop van de persoonlijke onderhouden evenmin kan opgemaakt worden dat verzoeker het bijzonder moeilijk had om de vragen te beantwoorden. In deze merkt verweerder terecht op dat dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming afdoende rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie en omstandigheden van verzoeker, zoals deze worden weergegeven in de medische stukken die zich in het administratief dossier bevinden en zoals deze is gebleken tijdens de persoonlijke onderhouden van verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal.

3.12. Voorts kan de Raad verweerder bijtreden waar deze in de verweernota als volgt stelt:

“In zoverre verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de psychologische attesten zouden volstaan om haar problemen aan te tonen, kan verder nogmaals worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. De verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM doet aan het voorgaande geen afbreuk.”

De betreffende arresten hebben immers betrekking op andere en individuele gevallen waarbij uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak (naar analogie RvV, nr. 177 975 van 18 november 2016)."

De Raad stelt bovendien vast dat de psychiater en psychotherapeute zich mede steunen op de verklaringen van verzoeker aangaande zijn problemen. De Raad benadrukt dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoekers verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen.

3.13. Inzake zijn paspoort betwist verzoeker formeel te hebben gelogen en legt hij uit dat hij bij de DVZ had meegedeeld *"dat hij destijds met een paspoort kwam maar dat hij geen paspoort bij zich had. Hij kreeg de gelegenheid niet om hierover uit te wijden. Hij zou hiertoe ruim de gelegenheid hebben bij het CGVS, zo luidde het."*

Te dezen blijkt dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier, nu uit verzoekers verklaringen bij de DVZ ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort of enige persoonlijke documenten (verklaring DVZ, vragen 24 en 25). Bij het CGVS verklaarde verzoeker – geheel strijdig met voorgaande – dat hij in 2017 een geboorteakte en paspoort had verkregen en dat zijn paspoort in Libië is achtergebleven (notities 1, p. 6; notities 3, p. 18-19). De vastgestelde tegenstrijdigheden laten aldus geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen.

Waar verzoeker nog stelde dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om zich met betrekking tot deze vermeende strijdigheid te verdedigen en dat dit element op geen enkel ogenblik aan hem voorgelegd is geweest, voorziet artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Daar waar verzoeker nog stelt dat de inhoud van het gehoorverslag bij de DVZ niet met hem is overlopen geweest, kan dit niet blijken uit het administratief dossier, nu uit het verslag blijkt dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen in het Engels (verklaring DVZ, p. 12). Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, niettegenstaande hem hierom gevraagd werd, geen enkele melding van enige misverstanden, fouten of verwarring tijdens het gehoor bij de DVZ. Hoe dan ook kan niet worden ingezien welk misverstand kan rijzen inzake de vraag of verzoeker ooit in het bezit is geweest van een paspoort.

3.14. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling niet bedoeld is om concrete asielmotieven op te lijsten, gaat verzoeker eraan voorbij dat in het kader van dit onderhoud gepeild werd naar de reden(en) van zijn vertrek uit zijn land van herkomst zodat wel degelijk kan worden verwacht dat hij deze uiteenzet.

Indien verzoeker niet louter omwille van het feit dat zijn familie door Ebola is gestorven, hij de enige overlevende was en vervolgens in een weeshuis terecht kwam, maar wel omwille van problemen met leden van de Poro society, die hem ontvoerden en gedurende drie maanden vasthielden in de jungle teneinde zijn vader als Zoe te kunnen opvolgen zijn land van herkomst, heeft verlaten, is redelijk te verwachten dat verzoeker dit zo had meegedeeld bij de cel MINTEH, *quod non*. Verzoekers verweer, met name dat het een beknopte weergave betreft, dat de verklaringen hem niet werden voorgelezen, dat hij juist toegekomen was in België en in een zeer zieke toestand verkeerde onder enorm veel stress, kan zijn nalatigheid de (beweerdelijk ware) reden van zijn vertrek uit Liberia te vermelden dan ook niet verschonen.

3.15. Waar verzoeker stelt dat hij dat hij tijdens de drie gehoren *"zeer veel "insiderinformatie"* heeft verstrekt over de leefwereld van het Poro genootschap, de hiaten in zijn verklaringen wijt aan de geheimhoudingsplicht en tevens wijst op de slechte band met zijn vader, kan dit verweer de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers verklaringen dermate tegenstrijdig, vaag en weinig overtuigend zijn dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door hem ingeroepen asielmotieven, niet verschonen. De motivering in de bestreden beslissing vindt immers steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent, en blijft aldus overeind. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het herhalen van het vluchtrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van *post factum*-verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses,

maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen te herstellen.

3.16.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het door hem neergelegd medisch attest voor van FEDASIL aangaande de patronen van littekens op zijn lichaam en haalt de conclusie aan: “De vastgestelde littekens komen overeen met het verhaal van de patiënt” (stuk 3). Volgens verzoeker miskent verwerende partij op ontoelaatbare wijze de bewijskracht van het medisch getuigschrift dat werd opgesteld na raadpleging van verzoeker op 3/5/18 en 7/5/18 en dat bevestigt dat “de littekens OVEREENKOMEN met het verhaal van de patiënt”. Verzoeker wijst erop dat uit “de rechtspraak van het EHRM - I. t. Zweden en R.J. t. Frankrijk blijkt dat verwerende partij de bewijskracht van een medisch getuigschrift dat vaststelt dat bepaalde fysieke letsels overeenkomen met de verklaringen van de asielzoeker, zoals in casu het geval is, niet kan ontnemen louter op basis van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker m.b.t. andere aspecten van zijn relaas”. In dergelijk geval is er, aldus verzoeker, een weerlegbaar vermoeden van een ernstig risico op schending artikel 3 EVRM. Ondanks het feit dat het medisch attest inderdaad geen bewijs levert van de oorzaak van de traumata, meent verzoeker dat de littekens op het lichaam van verzoeker nopen “tot een nader onderzoek van de omstandigheden waarin deze werden opgelopen, onder meer in het licht van de omkering van de bewijslast zoals voorzien in artikel 48/7 Vw”. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM en van de Raad. Hij betoogt dat het medisch attest wel degelijk bijzonder relevant is voor het asielaanvraag van verzoeker en dat de littekens, zoals geattesteerd door Fedasil, overeenstemmen met het patroon van verwondingen toegebracht op het lichaam tijdens initiatieriten gangbaar bij de Poro gemeenschap. Verzoeker stelt tevens dat de “initiatiepraktijken van de Poro genootschap waarbij verwondingen worden aangebracht aan het lichaam, in het geval van gedwongen initiatie (zoals die van verzoeker) beantwoorden aan de definitie van foltering wegens de enorme fysieke pijn en de enorme psychische angst bij het slachtoffer (UNMIL, An assessment of human right issues emanating from traditional practices in Liberia, december 2015)”.

3.16.2. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde arresten “I. tegen Zweden”, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en “R.J. tegen Frankrijk”, van 19 september 2013, nr. 10466/11, kan hieruit blijken dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In “I. tegen Zweden” werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven (“Ce certificat médical, ... , décrit de façon précises quatorze « plaies par brûlure datant de quelques semaines » et occasionnant des douleurs importantes nécessitant un traitement local et par la bouche (...)».) en in “R.J. tegen Frankrijk” wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, waaronder een kruis gebrand in de borststreek, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane foltering.

Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet worden beoordeeld in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het land van herkomst (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielaanvraag ongelooft zijn, hoeft niet in de weg te staan van voormelde verplichting, in het bijzonder indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn die stroken met de verklaring dat autoriteiten van zijn land hem onmenselijk hebben behandeld; dat deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk).

3.16.3. Het door verzoeker bij verzoekschrift neergelegde medisch attest van Fedasil van 7 mei 2018 vermeldt de aanwezigheid van littekens op de armen en voeten van verzoeker en haalt tevens verzoekers verhaal aan (“[...] Hij vertelt dat deze traditionele groepering allemaal tekenjes op hem aanbracht toen hij nog erg klein was. Hij vertelt dat deze groep waar zijn vader ook bij betrokken was, hem uit het weeshuis kwam halen en hem meenam in de bush. Hij vertelt dat hij daar ongeveer 3 maand samen met hen verbleef en dat het weeshuis hem nadien niet meer terug wou nemen. Hij vertelt dat dat gebeurde in het midden van het jaar 2017.”). Ingevolge een analyse van de vastgestelde littekens wordt gesteld dat verzoeker een verklaring geeft die compatibel is met deze littekens (“De patiënt zegt dat deze littekens te wijten zijn aan merktekens van de traditionele godsdienst waar zijn vader toe behoorde. Deze uitleg komt overeen met de vastgestelde littekens die gezien de symmetrie tussen de linker en de rechterhelft en de grootte van de littekens grote waarschijnlijkheid aangebracht zijn als een soort van merkteken en het gevolg zijn van verwondingen met een scherp voorwerp”). Uit lezing van het medisch attest kan aldus blijken dat verzoekers verklaringen over het toegediend krijgen van merktekens op jonge leeftijd in overeenstemming zijn met de vastgestelde littekens.

Noch verzoeker, noch de arts brengt de vastgestelde littekens in verband met de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten in 2017. Aldus werpt het door verzoeker neergelegd medisch attest van Fedasil geen ander licht op de voorgaande conclusies in verband met de ongeloofwaardigheid van de vermeende vervolgingsfeiten in 2017, met name de ontvoering door de Poro society en de bewering dat verzoeker zijn vader als Zoe zou moeten opvolgen.

Hoewel niet ter discussie staat dat verzoeker merktekens heeft opgelopen, zoals ook blijkt uit het door verzoeker neergelegd medisch attest, wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker niet kan duiden wanneer of door wie deze tekens werden aangebracht. In dit verband dient dan ook opgemerkt dat een arts vaststelling doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, wat hij onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen, doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing evenzeer terecht op gewezen dat de vastgestelde littekens volgens verzoekers verklaringen reeds vóór de leeftijd van 10 jaar zouden hebben plaatsgevonden, dat deze aldus niets te maken hebben met zijn concrete vluchtaanleiding en dat het loutere feit dat dat hij ooit merktekens heeft ontvangen niet aantoonde dat hij in Liberia vervolgd werd in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat hij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.17. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven – zie voorstaand overzicht onder punt 3.5 - zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.18. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.19. Verder haalt verzoeker aan dat verweerder niet inging op het feit dat hij slachtoffer werd van seksueel misbruik in Libië, niettegenstaande slachtoffers van verkrachting sowieso tot de kwetsbare groep van asielzoekers gerekend worden. Verzoeker betoogt dat dit indruist tegen “de kernopdracht van verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren naar de ingeroepen asielmotieven en het risico op ernstige schade en een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer”. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming dient te gebeuren ten aanzien van zijn land van herkomst, Liberia, zodat deze incidenten in Libië niet relevant zijn voor de

beoordeling van zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Liberia.

3.20. Verzoeker betoogt verder dat het CGVS tekort is geschoten aan zijn onderzoeksplicht, nu hij niet werd bevraged naar de onmogelijkheid om naar het weeshuis terug te keren, zijn problemen die hij als Mandingo heeft gekend niet verder werden uitgediept, noch het feit dat zijn moeder lid was van de Sande genootschap.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf en het is de taak van de verzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker grondig en correct ondervraagd werd en uitgebreid de kans heeft gekregen om zijn problemen toe te lichten. Verzoeker kon zijn verzoek om internationale bescherming toelichten op de Dienst Vreemdelingenzaken, in de vragenlijst, en tevens gedurende de drie persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog bijkomende inlichtingen heeft dan kon hij bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Verzoeker brengt overigens ook in het verzoekschrift geen concrete feiten aan die een ander licht op huidige beoordeling kunnen werpen.

3.21. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de Mandingo historisch te maken hebben met discriminatie in Liberia wegens hun migratieverleden, zij bestempeld worden als "*vreemdelingen*", en dit zich uit in landconflicten, waarbij hun eigendommen worden geconfisqueerd, kan de loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Wat betreft verzoekers vrees voor discriminatie omwille van zijn etnie, benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar verzoeker verwijst naar de problemen die hij als zoon van een Zoe heeft gekend, dient, gelet op voorgaande, gewezen worden op de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven. Voor zover geloof kan gehecht worden aan de bewering in het verzoekschrift dat het gesloten zijn van het huis en het landconflict waarvan sprake tijdens het persoonlijk onderhoud te maken had met verzoekers Mandingo etnie – wat verzoeker overigens nergens zelf expliciet aangeeft – kan dit bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade.

3.22. Met betrekking tot het vaak moeizaam verloop op verschillende niveaus van de gesprekken met verzoeker wordt aangehaald dat het gehoor eerst in het Engels verliep, doch na tussenkomst van de advocaat, in het Mandingo (zie tweede en derde persoonlijk onderhoud). Verzoeker is voorts van mening dat de vraagstelling geregeld zijn niveau overstijgt, er geen rekening wordt gehouden met zijn kwetsbaar profiel, hij geregeld onderbroken werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waardoor hij zeer gestresseerd raakt en verweerder tijdens het derde gehoor het tempo steeds verder opdreef door tijdsdruk. Verzoeker verwijst naar de eerdere opmerkingen gegeven tijdens de persoonlijke onderhouds en na de eerste twee persoonlijke onderhouds overgemaakt aan het CGVS. Ten slotte wijst verzoeker erop dat de notities van de persoonlijk onderhouds bij tijden zeer subjectief zijn in de keuze van al dan niet rapportering, daar waar de minste houding/woorden handelingen van de

vertrouwenspersoon en advocaat tot in het kleinste detail worden neergeschreven – zij het niet altijd op correcte wijze – wordt er immers nergens melding gemaakt van de pauze/onderbreking die verwerende partij zelf inlaste om vervolgens te bellen op de gang tijdens het derde gehoor. Dit fait divers zou, aldus het verzoekschrift, het vermelden niet waard zijn, “*mocht het niet zo zijn dat deze telefoon een grote invloed had op het verdere verloop van het gehoor en daarom alle betrokkenen is bijgebleven*”. Een dergelijk verloop beantwoordt volgens verzoeker “*niet aan de criteria van een gehoor zoals het CGVS voorschrijft noch aan de internationale richtlijnen en aanbevelingen in het geval van kwetsbare asielzoekers*”.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift grotendeels de opmerkingen aangaande de persoonlijke onderhouden herneemt zoals reeds overgemaakt aan het CGVS, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing hieromtrent reeds omstandig werd gemotiveerd:

“Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Zowel na afloop van het eerste persoonlijk onderhoud van 29 april 2019 als na het tweede persoonlijk onderhoud van 1 juli 2019 werden opmerkingen ontvangen. De opmerkingen op het eerste persoonlijk onderhoud die betrekking hebben op foutieve vertalingen van het Engels naar het Nederlands en nuanceverschillen, net als opmerkingen aangaande hiaten in de notities van het persoonlijk onderhoud, werden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Aangaande de opmerking dat de vertrouwenspersoon tot tweemaal toe zou hebben gesteld dat u erg teruggetrokken en nerveus was, terwijl dit niet in de notities werd opgenomen, dient te worden opgemerkt dat het afleggen van een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming nu eenmaal een stresserende aangelegenheid is waardoor menselijke gedragingen mogelijks afwijken van het normale leven. Dat u mogelijks wat nerveus was bij een dergelijk gesprek heeft daarom geen gevolgen voor de kwaliteit van dat gesprek. Wat betreft de vraagstelling, moet worden gezegd dat vragen op verschillende wijze werden gesteld teneinde de inhoud ervan te verduidelijken, alsook werd besloten tot het organiseren van een volgend persoonlijk onderhoud met een tolk Mandingo, in plaats van Engels, wat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven als voertaal. De opmerkingen die na afloop van het tweede persoonlijk onderhoud werden ontvangen en relevant werden bevonden in de beoordeling van uw verzoek, werden terloops besproken (zie supra).”

Deze motivering vindt grondslag in het administratief dossier, is terecht en pertinent, en blijft derhalve overeind.

Wat betreft het gegeven dat het eerste persoonlijk onderhoud in het Engels verliep, dient erop gewezen dat verzoeker bij aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verklaard bijstand van een Engelstalige tolk te wensen (zie bijlage 26 van 10 april 2018).

Hoe dan ook kan uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud niet blijken dat er zich ernstige communicatieproblemen hebben voorgedaan, dat zowel verzoeker als de *protection officer* om verduidelijking van vraag en/of antwoord hebben verzocht wanneer dit nodig was en dat voornamelijk de raadsman van verzoeker moeite had het Engels van verzoeker te volgen (notities 1, p. 19-20). Waar verzoeker meent dat de vraagstelling niet aangepast zou zijn, werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een *protection officer* die onder meer een opleiding met betrekking tot het verhoren van verzoekers en interculturele communicatie, evenals een basisinformatie over de specifieke behoeften van de kwetsbare groepen heeft genoten (artikel 3, § 2 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Voorts blijkt uit de notities van de persoonlijk onderhouden dat de *protection officer* tijdens het onderhoud meermaals herhaalde dat verzoeker de tolk moest laten uitspreken, dat er kritische vragen gesteld werden, dat er werd aangedrongen op nauwkeurigheid en waarachtigheid en dat verzoeker geconfronteerd werd met bepaalde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, alsook met het feit dat zijn antwoorden te vaag en oppervlakkig waren.

Daar waar verzoeker nog opmerkingen maakt over de ondervraging door de dossierbehandelaar op het CGVS, kan enkel blijken dat de dossierbehandelaar de vragen herhaalt of herformuleert wanneer geen relevant antwoord werd gegeven. Aldus kan niet blijken dat de - overigens talrijke - gebrekkige antwoorden aan de vraagstelling liggen. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat de raadsman en vertrouwenspersoon van verzoeker hem ook gezegd hebben meer informatie te geven (notities 1, p. 14). Indien mogelijk is dat niet elk persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in alle omstandigheden perfect verloopt, dan kan hieruit niet noodzakelijk subjectiviteit, partijdigheid of bevooroordeeldheid van de *protection officer* worden afgeleid.

Waar verzoeker voorts kritiek uit op de notities van het derde persoonlijk onderhoud, heeft verzoeker nagelaten overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud op 26 augustus 2019. De opmerkingen van verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn dan ook laattijdig.

Inzake de notitie van de *protection officer* in verband met de littekens van verzoeker dat zij van op de plaats waar zij zat niets kon waarnemen op de onderarmen van verzoeker, dient opgemerkt dat het bestaan van littekens op het lichaam van verzoeker geenszins ontkend wordt (zie *supra*).

4. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS